

JONG EUROPA - EUROPAFRONTJong Europa

Zoals bekend trad in september 1960 in België een uiterst rechtse beweging in de openbaarheid, zich tooiend met de neutrale naam "Mouvement d'Action Civique" (MAC). De MAC presenteerde zich als een beweging, die streefde naar de vorming van een Europese natie op basis van "de volksgemeenschappen" en van een Europese staat, die zich zou uitstrekken van Brest tot Boekarest.

Hoewel de MAC de Westerse democratie als "versleten" bestempelde en meende dat deze langs de weg van een "sociale en politieke revolutie" moest worden vervangen door een van een anti-kapitalistisch en anti-bolsjewistisch type, betitelde de beweging anderzijds "fascisme" en "nazisme" toch als anachronismen. De activiteit van de in 1961 uit de MAC voortgekomen organisatie "Jong Europa" - in het Franse taalgebied "Jeune Europe" geheten - maakte echter weldra duidelijk, dat deze "anachronismen" nu toch ook weer niet zó volkomen uit de tijd waren.

De organisatie koos haar zetel te Brussel, waar de Belg Jean Thiriart sedertdien de scepter voert. Zijn bureau stelt zich tot taak coördinerend op te treden tussen de "Jong Europa"-bewegingen in de verschillende Europese landen.

In de loop van 1962 bleek de Groninger Tymon Balk in Nederland te fungeren als vertegenwoordiger van de Vlaamse sectie van "Jong Europa". In het jaar daarop kreeg hij de leiding van de inmiddels zelfstandig geworden (doch overigens weinig beduidende) organisatie "Jong Europa - Nederland".

Europafront

Toen medio 1963 in de leiding van "Jong Europa" een conflict ontstond, dat tot de oprichting van de concurrerende organisatie "Europafront" leidde, een beweging aangevoerd door de Belg Rossaert, koos Balk de zijde van deze oppositie. Hij doopte zijn Nederlandse organisatie om in "Europafront-Nederland". Enkele leden van "Jong Europa - Nederland" hielden zich evenwel van de nieuwe organisatie afzijdig.

Reeds begin 1964 bleek, dat Balk enigszins spijt had gekregen van zijn ommezwaai: hij verklaarde, dat "Europafront" zich

z.i. in een te extreme (met name extreem-rassistische) richting bewoog en dat hij zich daarom uit het bestuur van de organisatie had teruggetrokken en zelfs als lid ervan had bedankt. Deze verklaring van Balk moet overigens wel van een kanttekening worden voorzien: de omstreeks december 1963 in Nederland tegen "Europafront" gevoerde pers- en radiocampagne zal namelijk wel mede tot zijn terugtreden hebben bijgedragen. Het feit, dat het blad "Europafront"-no. 10 van oktober 1964 T.Balk nog noemde als contactpersoon voor "Noord-Nederland", zou aan een administratief misverstand moeten worden toegeschreven.

Bij Balks terugtreding uit "Europafront" nam de Amsterdammer Jan Kardol - eveneens een gewezen functionaris van "Jong Europa" - gedurende korte tijd het voorzitterschap van "Europafront-Nederland" waar. Nog in het voorjaar van 1964 legde hij deze functie echter neer. Toen in zijn voetspoor ook de overgebleven voormannen van "Europafront-Nederland" hun activiteit staakten, hield de organisatie praktisch op te bestaan. Thans wordt vanuit België alleen het blad "Europafront" nog aan een onbeduidend aantal (vermoedelijk een tiental) Nederlandse abonneés toegezonden.

Ook de moederorganisatie, het Belgische "Europafront", zou momenteel een weinig florissant bestaan leiden. Het blad van die naam kan nauwelijks verschijnen, gehinderd als men wordt door de financiële problemen, die voortvloeien uit de beperktheid van oplage c.q. afname. De organisatie kent tegenwoordig ook in België geen leden meer. Voor 1965 stelt de "Europafrontleiding" zich ten doel het onderling contact tussen de geestverwanten in Europa te bevorderen. "Europafront" noemt zich daartoe "Europese dienst voor nationalistische vorming, informatie en coördinatie". Tot de redactionele relaties in het buitenland, waarop men voor de toekomst in dit verband zijn hoop heeft gevestigd, behoort ook de Eindhovenenaar G.J. van der Ven, die het nazistisch getinte blaadje "Europapost" redigeert, sedert 1964 (in een oplage van ca. 500 exemplaren) uitgegeven door de zgn. "Kulturele Societeit Noord-Zuid". Dit blaadje, tot dusver niet meer dan een gestencild bulletin, verscheen vorig jaar vijf maal en werd door de redactie recentelijk - met alweer niet onbekende termen - getypeerd als een "uitdrukkingsvorm van het volkse en Heel-Nederlandse solidarisme."

Nogmaals "Jong Europa"

Sedert het begin van dit jaar worden zowel van de zijde van J.E.-leider Thiriart als van de kant van enkele overgebleven activisten van "Jong Europa-Nederland" pogingen in het werk gesteld laatstgenoemde organisatie tot nieuw leven te brengen. Voor Thiriart zijn buitenlandse contacten en steunpunten van temeer betekenis, waar zich in zijn land enige tijd geleden in J.E. een nieuw schisma voordeed, voornamelijk als gevolg van het dictatoriaal optreden van Thiriart zelf. Er ontstond een oppositiegroep rond de Belg Lecerf, die thans een eigen blad, "La Révolution Européenne", uitgeeft.

Van Nederlandse zijde worden de bovengenoemde pogingen met name geleid door de thans nog in militaire dienst verblijvende Hagenaar R.A.Otten, eertijds secretaris van "Europafront-Nederland", doch in februari 1964 daaruit getreden omdat ook hij de koers van het Belgische "Europafront" "te radicaal en te romantisch" vond. Otten treedt thans op als voorlopig leider van "Jong Europa-Nederland" en als mederedacteur van het blad "Jong Europa", dat sedert februari als gezamenlijke uitgave van de Vlaamse en Nederlandse secties van J.E. van de Brusselse persen komt. Het Nederlandse redactieadres is Postbus 765, Den Haag (R.A.Otten).

Otten is ook verantwoordelijk voor de verzending van het blad in ons land: tot dusver had het evenwel niet meer dan een dertigtal afnemers, van wie hooguit een tiental als leden van J.E.-Nederland kunnen worden beschouwd.

Kennelijk mede om de organisatie hier te lande nieuw leven in te blazen werden de lezers persoonlijk uitgenodigd tot bijwoning van een op 30 mei j.l. in Utrecht belegde (besloten) contactvergadering, waar o.m. J.E.-leider Thiriart zelf het woord voerde.

Hoewel de bijeenkomst in principe niet toegankelijk was voor de pers, is men er van deze zijde blijkbaar toch in geslaagd tot de vergadering door te dringen, getuige het verslag in het weekblad "Vrij Nederland" dd. 5 juni jl.

14 juni 1965